

Rejsebrev 1:

Vi har nu været i Tanzania i otte dage, og det er skønt.

Vi har netop idag fået afvide ar vi har nået vores budget og lidt til, så tusinde tak for jeres bidrag.

Vi har gået på sprogskole den sidste uge og skal gå der i to uger mere. Det er lidt svært med det swahili der, men vi bliver bedre for hver dag der går. Vikan allerede begynde at begå os nede på markedet når vi skal handle.

Børnene på børnehjemmet kan ikke engelsk, så det bliver taget meget seriøst med sprogskolen.

Vi bor i et stort hus på Peters House med et godt køkken hvor "vores mama" laver mad til os i hverdagene, det er hun god til selvom det nu mest er ris, bønner og kål vi får.

Idag var dog en undtagelse der fik vi danske dessert pandekager med ananas, det var lækkert. Vi skulle jo lige fejre at vi havde nået vores budget.

"Vores mama" som det så fint hedder kan heller ikke noget engelsk overhovedet, derimod kan dog en lille smule dansk for eksempel kan hun sige "kål," "ris" og "vi ses imorgen" så hende øver vi vores swahili med.

Hun er gift med Peter Fundi som er snedker lære på skolen, som er en linje man kan starte på når man er færdig med skole. Det betyder at vi har nogle lidt ældre drenge på Peters House som er rigtig fedt for os for de kan nemlig lidt engelsk og hjælper os med vores swahili.

På Peters House er der en bred vifte af børn de er alt fra 4 år og op til 22 år.

Det er fantastisk at se hvordan de lidt ældre børn tager sig af de små som var de deres egne.

Hver aften udover i weekenden skiftes snedker drengene til at holde andagt for de andre børn som vil være med.

Det har vi været med til et par gange, det er en god måde lige at slutte dagen af med. Selvom det til tider kan være lidt vildt, for hold da op hvor kan de synge højt og danse. Der kan os mosunguer (hvid mand) altså ikke følge med 😊

I søndags var vi kirke, vi fik afvide at det var klokken 9, men der var ingen i kirken klokken 9.

Så vi gik tilbage på børnehjemmet og spurgte igen hvornår det nu var der var kirke, og fik det samme svar. Så ventede vi et kvarter og kiggede så ned i kirken igen, men der var stadigvæk ingen at se i kirken, så vi gik tilbage. Et kvarter senere gik vi tilbage til kirken og stak hovedet ind, og så var der endeligt nogen. Men det var bare dem der skulle gøre klar til kirke.

Gudstjeneste startede så endelig klokken 9:45, og varede 3 timer.

Undervejs i gudstjeneste sagde præsten et eller andet som gjorde at alle lige pludselig kiggede på mig og Torbjørn, heldigvis sad børnehjemmets leder (Kalisto) lige bag os og han fortalte at nu skulle vi altså gå op til alteret.

Her skulle vi præsentere os selv (heldigvis gik Kalisto med så vi kunne nøjes med at præsentere os på engelsk og så oversatte han det til swahili) derefter blev vi bedt for af hele menigheden, og efterfølgende blev der hoppet, sunget og danset for os. Det var en stor oplevelse, især det, at der stod 80 mennesker og bad højt for os. Det gik lige i hjertet.

Det hele blev så afsluttet med at alle klappede tre gange et klap for gud, et for Jesu og et for helligånden.

Efter kirken spurgte jeg Kalisto hvordan det kunne være at kirken først startede 9:45 når han nu havde sagt den startede klokken 9, til det fik jeg bare svaret "Afrikan time." Og sådan er det her nede en halv time forsinket der er meget normalt. Så det skal man også lige vende sig til.

Ellers går det nu meget godt her nede vi havnet lige midt i regntiden så det regner rigtigt meget. Og så ligger byen Sumbawanga hvor vi bor jo i 1800 meters højde så det bliver ikke varmere 20-25 grader i regntiden. Det er nu meget dejligt, men det skulle hvis blive noget varmere når vi når ud af regntiden.

Rejsebrev 2

I weekenden d.23 - 24 var vi ude og se noget af smukke Afrika.

Vi var ude ved en af Afrikas små vidunder nemlig Kalambo Falls som ligger et par timer fra Sumbawanga.

Og det var virkelig smukt!

Kalambo Falls er Afrikas næst højste vandfald, som måler 235 m.

Vandfaldet er et meget historisk sted i Afrika, det er faktisk set, som det vigtigste arkæologiske steder i Afrika da man har fundet rester fra menneskelig bebyggelse som strækker sig over 250000 år tilbage.

Så det er lidt vildt at tænke på.

Kalambo River er grænsen mellem Tanzania og Zambia, og der er ikke andet en fem - ti meter mellem Tanzania og Zambia.

Vi samlede en guide op inden vi kørte helt tæt på vandfaldet.

Han var rigtig god, både til at fortællingen om vandfaldet og til engelsk.

Han var et stort natur menneske og kunne fortælle om alle de planter, svampe og dyr vi støtte på, på turen. Til stor begejstring for mig (Jonathan.)

Da vi havde set toppen af vandfaldet, skulle vi selvfølgelig også se bunden.

Han sagde godt nok at der var langt ned, men jeg tror ikke vi var helt klar på hvor langt der var ned.

Der var bygget trapper fra toppen af vandfaldet og næsten til bunden. Og som sagt var der jo 235 meter til bunden så det var noget af en tur ned. Og hvert trin vi to ned skulle jo også tages op igen.

Men det var det hele vær da vi kom ned og kunne se hvor stort det egentligt var.

Da vi havde nået bunden fik vi en cola og sad egentlig bare i stilhed i lang tid og beundrede det flotte vandfald. Tænk at min gud har skabt noget så flot kan jeg huske jeg tænkte.

Tiden var kommet til at vi skulle op igen efter godt en time for foden af Kalambo Falls. Den var hårdt, rigtig hårdt.

Da vi endelig ramte toppen af vandfaldet igen havde vi alle ømme lår efter 2450 trappetrin.

Vi sagde tak til guiden og kørte videre. Vi havde hyret en chauffør som kunne lidt engelsk og så var vi så heldige at havde fået lov at låne brødrekirkens toyota landcruiser.

Mindre kunne ikke lade sig gøre, for afrikanske veje er ikke de bedste, og man skal tit igennem en flod eller noget andet som kræver 4 hjulstræk.

Nå men vi kørte videre ud af de røde veje og endte så ved tanganyikasøen som er en kæmpe sø mellem Tanzania og Congo. Og den er virkelig kæmpe, det minder faktisk mest af alt om et hav, vi

kunne ikke se land på den anden side.

Vi kørte ned på en lounge som er godt kendt af Peters House. Hvor vi mødte en rar mand som "hurtigt" biksede noget mad sammen til os.

Vi fik lam, ris og ugali. Og nøj hvor det smagte, det var anden gang vi fik kød på turen, så der blev spist op.

Her nede spiser man ikke rigtig kød medmindre der sker noget specielt.

Efter måltidet sejlede vi ud på søen med en af de lokale med to fiskestænger "wuhu" tænkte jeg. Men de lokale har ikke så meget kendskab til fiskeri med stang, så det blev ikke til nogle fisk af denne omgang. Men jeg skal nok komme igen.

Vi rejste til Afrika med to som også skulle til Sumbawanga på et børnehjem kaldt Bethania som fremtid og håb står for. Kathrine og Johannes. Det er et ungt ægtepar som vi har mange gode stunder med, de bliver undervist sammen med os i swahili og vi spiser derfor frokost sammen med dem hver dag.

Der er godt at have nogle andre end bare mig og Torbjørn og spare lidt med.

Og nå ja så kommer der to mere til Peters House lige om lidt Majken og Anne, de havde lige et par eksamener der skulle overståes først.

Nå men Johannes er også en aktiv lystfisker lige som mig så vi snakker meget om at komme på fisketure.

Men det blev altså ikke til nogle fisk denne gang.

Til gengæld blev vi endnu rigere på afrikas smukke natur.

Vi sejlede langs med bredden og så mange små fisker landsbyer. Og alle steder blev vi mødt af dans og sang. Afrika er bare fantastisk!

Efter et par timer på søen sejlede vi tilbage til loungen.

Her fik vi en god snak med ejeren som tilbød os at tage børnene fra begge børnehjem med ud til ham en weekend til en god pris. Og det er et stort ønske fra børnene, de elsker at bade men det er ikke muligt i Sumbawanga. Så det går vi er snakker lidt om.

Men vi venter lige til Majken og Anne kommer og er færdige med deres swahili undervisning. For det er et stort projekt.

Blandt begge børnehjem er der ca 70 børn plus staff. Så vi venter lige lidt med at gå videre med det.

Fylt med en masse nye indtryk og vis indre ro kørte vi tilbage til Peters House.

Det var en dag jeg sent vil glemme.

Mandag d. 23 var jeg sammen med nogle af børnene hvor vi spillede fodbold. Og jeg havde nogle sko på med en meget kraftig sål og børnene spillede i bare tæer. Så jeg tænkte at jeg også hellere måtte tage skoene af, så det gjorde jeg.

Det resulterede så desværre i at jeg ramte en af børnenes skinneben med lilletåen hvorefter der lød et højt knæk og tåen sad helt forkert på foden bag efter. Så jeg gik ned til Torbjørn og sagde "jeg tror altså tåen er brækkede," hvor han så svarede (efter at have set tåen) "det tror jeg du har ret i." Jeg satte mig i en stol hvorefter Torbjørn fik sat det hele igang. Han fik ringet til Kalisto

(lederen af børnehjemmet) som fik bestilt en bajaji, derefter ringede han til Mads (vores kontaktperson og missionær) og fik ham forklaret det hele. Og til sidst fik han kontaktet vores rejseforsikring (med lidt hjælp) som forklarede hvad vi skulle gøre.

Kort tid efter var vores bajaji på Peters House og en halv time efter var vi på skadestuen.

Desværre kom vi 20 minutter forsent til at få taget røngen af foden. Så vi blev sendt hjem igen med en forbindelse og lidt smertestillende.

Den nat sov jeg ikke ret meget.

Dagen efter tog jeg sammen med en fra børnehjemmet tilbage på skadestuen hvor vi fik taget et røngen billed. Og den var brækket...

Den var desværre brækkede på langs. Hvilket var træls for det betød at hele foden skulle pakkes ind i gibs (hvis den bare var brækkede lige over kunne jeg have nøjes med en skinne).

Nå men det var der jo ikke noget at gøre ved. Så nu går jeg rundt med en fod i gibs og skal gøre det mindst 14 dage hvor jeg så skal tilbage og have taget et nyt røngen billed.

Heldigvis gør det ikke ondt mere. Og Torbjørn er til stor hjælp med meget af det praktiske, hvilket gør at jeg kan sidde her i sofaen og skrive mails.

Lørdag d.28 var der lagt op til fest i vores lille volontør gruppe vi havde beliggende afsluttet vores swahili undervisning, så vi inviteret vores søde lære Cathrine over og lavede lækker pizza.

Hun var ellevild selvom bagepapiret sad fast i bunden af pizzaen.

Cathrine har været den bedste lære man kunne forestille sig. Og vi har allerede aftalt at komme og besøge hende i Kigoma som ligger ca 6-7 timer i bus fra Sumbawanga.

Hun bliver dog på Peters House lidt endnu, hun har lige tre ugers undervisning for Majken og Anne som kommer lige om lidt.

Vi besluttede os for idag d. 30 januar at vi skulle prøve og smage afrikansk kuku (høne). Hvilket var en stor succes udover det var lidt sejt.

For at være sikker på at få noget ordentligt kød bliver man nødt til at købe en levende kuku. Og dermed også selv slagte den, hvilket heldigvis falder både mig og Torbjørn helt naturligt. Så vi har idag fået lækre kyllinge lår, med ris og grøntsager moms!

Katrine fra Bethania fik desværre konstatere malaria søndag morgen så hun har været lidt nede de sidste par dage.

Hun er heldigvis blevet nogenlunde rask igen.

Hvis man får malaria her i Afrika har de heldigvis udviklede en rigtig god kur som man tager i tre dage og så er det væk igen, for langt de fleste.

Problemet med det er at det er en ret dyr kur, som den gennemsnitlige afrikaner ikke altid har råd til. Og så har de den mentalitet her nede at de tager først til læge når der ingen anden udvej er, fordi det er dyrt at tage til lægen.

Et eksempel på det, er vi har en fra børnehjemmet på 17 år som har haft det rigtig dårligt et par dage, men han nægtede at tage til lægen fordi han ikke har råd til det.

Idag (d.30) har endelig været til lægen og blevet skannet. Og den eneste grund til han tog til lægen var fordi han ikke kunne gå mere... Det viser sig at han haft nedsat nyre funktion. Havde han ventet et par dage mere, var det ikke sikkert han havde overlevet. Det var heldigvis "kun" på grund af han havde noget væske rundt om nyrene. Så han blev skyndt videre til et andet hospital hvor han blev opereret med der samme. Han ligger nu indlagt der, men det hele gik hvis nok godt. Så

vores tanker går til ham i aften.

Udover det går det godt her i Sumbawanga og vi begynder lige så stille at vende os til den afrikanske kultur.

Hils derhjemme.

Kærlig hilsen Jonathan og Torbjørn.

Guds fred

